

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.891 van 13 april 2016
in de zaak A. 218.723/XIV-36.958**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Matthieu Lys
 kantoor houdend te 1060 Brussel
 Berckmansstraat 89
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 14 maart 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 161.552 van 8 februari 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 17 maart 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit in het bestreden arrest op zeer omstandig gemotiveerde wijze dat verzoekster niet aantoonbaar noch aannemelijk maakt dat zij gedeporteerd werd naar en afkomstig is uit Eritrea. Daarbij stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op basis van de informatie vervat in het administratief dossier

en verzoekster eigen verklaringen, onder meer vast dat “verzoekster geen bijzonderheden geeft over haar deportatie”, dat zij “niet aannemelijk maakt dat haar vader gedeporteerd zou zijn, te meer hij een Ethiopische politiemann was en al evenmin wordt aangetoond dat dergelijke personen het voorwerp waren van deportatie”, dat zij weliswaar “beweert de Eritrese nationaliteit te bezitten na haar deportatie naar Eritrea” maar dat zij “niet aan[toont] bekend te zijn met Eritrea en de Eritrese nationaliteit te hebben verworven” en dat zij niet aantoonst gedeporteerd te zijn uit Ethiopië. Gelet op de ongeloofwaardig bevonden deportatie naar Eritrea, maakt verzoekster geen schending van de bewijskracht van het OSAR rapport betreffende de nationaliteit van gedeporteerde Ethiopiërs aannemelijk noch toont zij een schending aan van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

Verzoeksters kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “zijn beslissing op zijn eigen kennis [heeft] gesteund” door “zijn beslissing te staven op informatie volgens dewelke de profiel van politiemann van vader van verzoekster zijn deportatie weinig aannemelijk maakt” berust op een foutieve lezing van het bestreden arrest waarin in de eerste plaats wordt vastgesteld dat verzoekster er niet in slaagt de beweerde deportatie aannemelijk te maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen steunt zich aldus niet zozeer op informatie doch wel op een gebrek aan informatie door verzoekster ter staving van haar eigen beweringen. In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, volgt uit wat voorafgaat dat uit het bestreden arrest duidelijk blijkt waarom de deportatie van haar vader en haar eigen deportatie niet aannemelijk zouden zijn zodat zij zich niet kan beroepen op “het voordeel van de twijfel”. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen en verzoekster maakt geen schending van het recht van verdediging aannemelijk.

Het feit dat in de aanhef van het bestreden arrest wordt gesteld dat verzoekster “[...] verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn”, kan op geen enkele wijze de strekking van het bestreden arrest hebben beïnvloed nu die vermelding geen deel uitmaakt van de motieven van dat arrest. Verzoeksters kritiek in die zin kan dan ook niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden.

Het eerste onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

2. Verzoekster gaat er in het tweede middelonderdeel aan voorbij dat in het bestreden arrest op omstandig gemotiveerde wijze wordt besloten dat zij over de

Ethiopische nationaliteit beschikt. Het tweede onderdeel van het enige middel is dan ook kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op dertien april tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams